

РЕШЕНИЕ

№ 2495

гр. София, 20.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-B, в закрито заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цвета Желязкова

Членове: Елена Радева
Цветанка Бенина

като разгледа докладваното от Елена Радева Въззивно гражданско дело № 20221100508056 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по чл.435, ал.2, т.8 и т.5 ГПК вр. с чл.274 ГПК.

Делото е образувано въз основа на жалба с вх.№ 32036/27.06.2022г., подадена от Д. ВЛ. П., ЕГН *****, чрез адв. П.С., срещу отказ на ЧСИ С.Я., рег.№ 844 на КЧСИ, постановен на 21.06.2022 година по изпълнително дело № 3700/2017г. по неговия опис, за прекратяване на производството.

В жалбата се твърди, че са налице основания за прекратяване на делото, въз основа на подадената от жалбоподателя молба от 15.06.2022г. и това е така, защото от фактическа страна е установено следното:

Делото е образувано на 07.10.2017г.; на 16.09.2017г. вискателят е подал молба за справки и изпълнителни действия - на 16.09.2019г. е подал молба за извършване на изпълнителни действия, което е поискал отново на 24.11.2021г.; на 16.05.2022г. СИ е насрочил опис на вещи.

ЧСИ е приел, че изпълнителното дело не може да се прекрати, с оглед нормата на чл.3 ЗМДВИП, който извод жалбоподателят не споделя, тъй като извънредното положение е обявено на 13.03.2020г. с решение на НС от същата дата, обявено в ДВ, бр.22 от 13.03.2020г., то е удължено до 13.05.2020г. въз основа на решение на НС от 03.04.2020г., обн. в ДВ, бр.33 от 07.04.2020г., поради което срокът на това извънредно положение е 2 месеца.

Видно от делото за периода от 16.09.2019г. до 24.11.2021г. вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия, като този период е от 2 години, 2 месеца и 9 дни бездействие. Ето защо е налице хипотеза по чл.433,

ал.1,т.8 ГПК и делото следва да се прекрати. Прекратяването настъпва по силата на закона и актът на СИ само го констатира.

Ето защо отказът е незаконосъобразен.

Друго основание за прекратяване на делото е нормата на чл.433, ал.1,т.5 ГПК и това е така, тъй като длъжникът е почти на 90 години, не разполага с имущество, което да е обект на принудително изпълнение, не се и очаква да придобие такова на тази възраст.

В жалбата се съдържа искане съдът да отмени атакувания акт на ЧСИ и на последния да му се дадат указания да прекрати изпълнителното производство. Претендира разносните по делото.

В срока за отговор на жалбата вискателят „Т.С.“ ЕАД е депозирал възражения по жалбата, в които твърди, че същата е неоснователна. Излага доводи относно приложение нормата на чл.3 ЗМДВИП. Моли съда да остави без уважение жалбата. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

На основание чл.436, ал.3 ГПК ЧСИ Якимов излага подробни мотиви относно неоснователността на подадената жалба.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупността им, намери за установено следното:

От фактическа страна съдът констатира следното:

Изпълнително дело 3700/2017г. по описа на ЧСИ С.Я., рег.№ 844 на КЧСИ, е образувано въз основа на молба с вх.№52076/29.09.2017г., подадена от „Т.С.“ ЕАД, която съдържа искане за образуване на изпълнително дело срещу Д. ВЛ. П., ЕГН *****, за събиране на суми, съгласно изп. лист, издаден по гр.д.№46269/2016г. по описа на СРС, като в молбата е посочено, че на основание чл.18 ЗЧСИ вискателят възлага на ЧСИ да извърши проучване на имущественото състояние на длъжника, да извърши справки, набави документи и др., както и да определи начина на изпълнение. Претендират се и разносните по делото.

Към молбата е приложен изп.лист от 16.08.2017г., издаден по гр.д. №46269/2016г. по описа на СРС, 51-ви състав, за осъждане на длъжника Д. ВЛ. П. да заплати на вискателя „Т.С.“ ЕАД, сумата от 1 291,80лв. за доставена топлинна енергия за периода от 01.11.2013г. до 30.04.2015г., лихва за забава в размер на 195,61лв. за периода от 01.12.2013г. до 01.08.2016г.; 29,01лв.- такса дялово разпределение за периода от 01.11.2013г. до 30.04.2015г.; мораторна лихва върху тази сума, в размер на 4,05лв. за периода от 31.12.2013г. до 01.08.2016г. и разноси по делото в размер на 330,41лв.

На 07.10.2017г. с постановление е образувано изп.дело №3700/ 2017г. по описа на ЧСИ Якимов. С него е разпоредено да се извърши проверка на длъжника, да се изпрати покана за доброволно изпълнение на същия и др.

Представено е доказателства за платена по сметка на ЧСИ такса от 108лв. за образуване на изп.дело, за цялостно проучване на имущественото състояние на длъжника и за изготвяне и връчване от ЧСИ на книжа, въз

основа на сметка от 18.10.2017г., изготвена от ЧСИ.

На 16.09.2019г. по делото постъпва молба от взыскателя под вх. №040457, с която моли ЧСИ да извърши справка в НАП, с оглед налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, респ. пенсия и да насрочи опис на движими вещи, собственост на длъжника.

На 24.11.2021г. по делото постъпва нова молба от взыскателя под № 53606, с която моли СИ да извърши справка в РБСС за банкови сметки и сейфове на длъжника и налагане на запор върху откритите такива; справка в НОИ за действащи трудови договори и справка за банкови сметки, с искане изпълнението да се насочи спрямо тях, като се извърши опис и оценка на откритите активи з цел изнасянето им на публична продан.

На 16.05.2022 година ЧСИ насрочва опис и оценка на движими вещи на длъжника, находящи се на посочения адрес за 20.06.2022 година.

ЧСИ предприема и действия по налагане на запор върху вземания на длъжника.

На 15.06.2022 година по делото постъпва молба от длъжника Д. ВЛ. П., чрез адв. П.С., за прекратяване на делото, на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК.

Това искане е оставено без уважение от страна СИ с акт от 16.06.2022 година, за който длъжникът е узнал на 24.06.2022 година.

Настоящата жалба е постъпила в деловодството на ЧСИ на 27.06.2022 година и като подадена в срок от надлежна страна, имаща интерес от обжалването се явява процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана.

По основателността и.

По делото не е налице спор относно фактите, касаещи процесуалната активност на взыскателя, представляващи искания на същия за предприемане на определени действия във връзка с удовлетворяване на вземането.

Не се спори и относно това, че по време на висиящността на процеса е прието решение на НС на 13.03.2020г., обявено в ДВ, бр.22 от 13.03.2020г., което е удължено до 13.05.2020г. въз основа на решение на НС от 03.04.2020г., обн. в ДВ, бр.33 от 07.04.2020г.

Съгласно разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК изпълнителното производство се прекратява по силата на закона при бездействие на взыскателя, изразяващо се в липса на искане за предприемане на изпълнителни действия, продължило две и повече години. В този случай прекратяване на делото настъпва по силата на закона, като актът на съдебния изпълнител има само декларативно действие. В този смисъл са и мотивите по т.10 от ТР №282013г. на ОСГТК на ВКС.

Спорът е дали предвиденият срок на бездействие е изтекъл и кога, с оглед нормата на чл.3, ал.1 ЗМДВИП, вр. § 13 от ПЗР към ЗИД на 33 за периода от 13 март до 20 май 2020 г., съгласно която, за срока от 13 март 2020г. до отмяна на извънредното положение спират да текат сроковете по съдебни, арбитражни и изпълнителни производства, с изключение на изрично

посочените (ДВ, бр.24 от 24.03.2020г.), която е изменена с ДВ, бр.34 от 09.04.2020г., като промяната касае изключенията на сроковете и делата, съобразно приложението, в което лимитативно са изброени хипотези, в които не е налице спиране на срокове. Настоящият случай не е сред посочените от законодателя изключения, поради което следва да се приеме, че е налице спиране на сроковете по силата на цитираната законова норма. С разпоредбата на § 13 ПЗР към ЗИД сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник"(обн. - ДВ, бр. 44 от 2020 г. в сила от 14.05.2020 г.).

С оглед разпоредбите на чл.3, т.1 от ЗМДВИП и §13 от ЗИД на 33, за периода 13.03.2020 г. – 21.05.2020 г. е налице спиране на течението на процесуалните срокове.

Тезата на жалбоподателката е, че за периода от 16.09.2019г. до 24.11.2021г. е налице период на бездействие от страна на възискателя, поради което делото е прекратено, тъй като срокът надвишава две години.

С оглед преждеизложеното касателно специалната норма на чл.3 т.1 ЗМДВИП, вр. § 13 от ПЗР към ЗИД на 33 за периода от 13 март до 20 май 2020 г., съдът приема, че от 13.03.2020г. до 20.05.2020г. срок не е текъл, като същият е започнал да тече отново от 21.05.2020г. Това означава, че от 16.09.2019г. до 13.03.2020година са изтекли 6 м. и 22 дни. След 20.05.2020г., а именно от 21.05.2020г. до 24.11.2021 година са изтекли по-малко от 7 месеца. Следователно, предвиденият от закона срок по чл.433, ал.1, т.8 ГПК към 24.11.2021година не е изтекъл.

Ето защо правилно съдебният изпълнител е отказал да прекрати делото, поради което в тази част жалбата се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Втората част на жалбата е искане за отмяна на отказа за прекратяване, тъй като е налице хипотеза на липса на имущество, респ. имуществото не може да бъде продадено и не може да се намери друго секвестрируемо имущество.

За да се приеме, че е налице хипотеза по чл.433, ал.1, т.5 ГПК и да се постанови акт на СИ за прекратяване на производството, следва да бъде установено по делото, че посоченото от възискателя имущество не може да бъде продадено и не може да бъде намерено друго секвестрируемо имущество. Т.е. две са предпоставките за постановяване на този акт: посоченото от възискателя имущество да не може да бъде продадено и да не се намери друго несеквестрируемо имущество.

Съгласно нормата на чл.133 ЗЗД длъжникът отговаря с цялото си имущество – с неговия нетен състав, независимо какво е веществената му форма, но с цялата му стойност.

От събраните в хода на изпълнителния процес доказателства, на този

етап от производството, не се установява какво включва имуществото на длъжника, какъв е неговият веществен и стойностен състав. На този етап от производството е насрочен опис на притежаваните от длъжника движими вещи, не са събрани доказателства относно установена несеквестируемост на длъжниковото имущество. Ето защо не е налице установено, че притежаваното от длъжника имущество не може да бъде продадено, тъй като не е установено какво включва това имущество. Наличие на тази хипотеза може е възможност при условие, че ЧСИ е предприел действия по установяване активите на длъжника, че същите не могат да бъдат продадени, включително и след изчерпване на процедурата по чл.448 ГПК пред районния съд.

Ето защо жалбата и в тази и част се явява неоснователна.

При така изложеното съдът приема, че постановеният от ЧСИ отказ за прекратяване на изпълнително дело №3700/2017г. по описа на ЧСИ С.Я., постановен на 21.06.2022година се явява правилен.

При така изложеното съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба с вх.№ 32036/27.06.2022г., подадена от Д. ВЛ. П., ЕГН *****, чрез адв. П.С., срещу отказ на ЧСИ С.Я., рег.№ 844 на КЧСИ, постановен на 21.06.2022 година по изпълнително дело № 3700/2017г. по неговия опис, за прекратяване на производството, на основание чл.433, ал.1, т.8 и т.5 ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____